

Floare albastra

Poemul "Floare albastra" scris in 1872 si publicat in revista "Convorbiri literare" in 1873, este o capodopera a lirismului eminescian din etapa de tinerețe, "un nucleu de virtualitati" menite sa anunte marile creatii ulterioare, culminand cu "Luceafarul".

Dezvoltare a unui motiv poetic european intr-o viziune lirica proprie, "Floare albastra" poate fi considerata o "poezie nucleu" a romantismului eminescian.

Viziunea romantica e data de tema, de motivele literare, de atitudinea poetica, de asocierea speciilor: poem filozofic (meditatie), egloga (idila cu dialog) si elegie.

La romantici tema iubirii apare in corelatie cu tema naturii, pentru ca natura vibreaza la starile sufletesti ale eului. "Floare albastra" apartine acestei teme si reprezinta ipostaza iubirii paradisiace prezenta in idilele eminesciene din aceeasi etapa de creatie, "Sara pe deal, Dorinta, Lacul, Povestea teiului" sau in secventa idilica din "Luceafarul".

Depaseste insa cadrul unei idile, implicand conditia geniului.

"Floare albastra" isi are punctul de plecare in mitul romantic al aspiratiei catre idealul de fericire, de iubire pura, intalnit si la Novalis sau Leopardi. Motiv romantic de larga circulatie europeana, "floare albastra" simbolizeaza in romanul "Heinrich Von Ofterdingen" de Novalis: "tendinta spre infinit, nazuinta de a atinge indepartata patrie a poeziei" (D. Popovici-Poezia lui Mihai Eminescu) iar in opera lui Leopardi vointa lirica de a naufragia in infinit. Simbolul florii albastre, regasit si in alte texte eminesciene, "Calin (file de poveste), Sarmanul Dionis", dobandeste aici valoare polisemantica: aspiratie spre fericirea prin iubire, chemare a lumii fenomenale, nostalgie a iubirii ca mister al vietii, o pozitie ireductibila, intre lumea calda, efemer-terestra si lumea rece a ideilor, a cunoasterii absolute. In creatia eminesciana "albastrul" este culoarea infinitului, a marilor departari, a idealului, iar "floarea" simbolizeaza viata, fiinta pastratoare a dorintelor dezvaluite cu vraja.

Poezia se structureaza in jurul unei serii de opozitii: eternitate/moarte-temporalitate/viata, masculin-feminin, detasare apolinica-traire dionisiaca, abstract-concret, vis-realitate, aproape-departe, atunci-acum.